

Zvláštní správa - analýza dopisů

Když mi v roce 1956 skončila jednoletá zkušební lhůta na Zvláštní správě, začal jsem se pomalu zapracovávat. Naše oddělení mělo pravděpodobně trochu více volna, a proto mi ing. pplk. Ondřej Sýkora povolil drobnou stáž u majora Hádky na kryptoanalytickém oddělení.

Konkrétně jsem zde dělal na analýze tzv. dopisů. Jednalo se o dopisy, které byly zasílány na podezřelé vytipované, pravděpodobně krycí adresy (většinou v Německu nebo Rakousku). Měl jsem za úkol je přečíst, a pokud se mi zdály nějaké divné, kostrbatě gramaticky napsané apod., tak provést jejich analýzu.

Úplně první dopis, který jsem zachytil, byl tento. Z textu mi bylo na první pohled jasné, že se jedná o typ dopisu, který jsem hledal.

DOPIS č. 1

Ahoj Romane.

Bývalý spolužák se chtěl se mnou sejít. Sjednat schůzku s ním a Marií bylo lehké. Halenku si vzala na schůzku úplně novou. Vtipný jsem byl celý večer. Potit jsem se však nepřestával. Pletl jsem se při oslovení Marie, to byl trapas. Vylíčit jsem musel, proč. Motal jsem to. Perlou pak byl můj omyl. Opil ses, zeptal se spolužák? Vrcholem bylo, když jsem musel odběhnout na WC. Placení proběhlo dobře. Setkání pomalu končilo. Pletený svetr byl teplý. Pohorky taky. Zbojník byl vedle mne elegant. Množství alkoholu udělalo své. Beseda probíhala otevřeně. Dotaz stíhal dotaz. Marné to však bylo. Tkaloun u boty jsem si pořád přišlapával. Dovozele jsem Marii domů taxíkem. Despota jsi, mně vyčetla. Hukot odjíždějícího taxíku nebylo slyšet. Adept na cenu debila jsem byl jen já. Jehněčí povahu jsem nikdy neměl. Stokrát jsem si to vyčítal. Tábor byl večer hežčí než Praha. Stichla překvapením. Kategoricky však chtěla, abych odešel. Obejít se beze mne však nedokázala. Osvětlení pokoje bylo docela slabé. Vlněné šaty měla na sobě úplně těsně. Při tom jí slušely. Bohatší zážitky už jsem dlouho neměl. Chodit s Marií jsem však příliš nechtěl. Volba by to nebyla dobrá. Obecně vzato by mi to však možná nevadilo. Zato jí asi jo. Vlez mi na záda. Pecivále! Poklesla mi překvapením brada. Elegantně jsem asi nevypadal. Piha na nose se jí chvěla. Zlost se mnou lomcovala. Soptil jsem hněvem. Volíš divná slova! Touha mnou najednou začala lomcovat. Krk měla odhalený. Vkusná blůzka byla napnuta na jejích nadrech. Zabavit se mi ji chtělo. Zbylo tu něco k pití? Zklamaně řekla - NE. Tajemně jsem se usmál. Zaměstnat fantazii by bylo dobré. Obejít se bez alkoholu? Fantasticky se začala bavit. Sbohem mi však řekla. Zdvihl jsem se. Kradmo jsem se na ni podíval. Nenasytné rty měla sevřeny. Suma sumárum, mám jít? Baječný večer, že? Herec jsi dobrý, řekla. Sotva jsem to uslyšel. Krok jsem k ní udělal. Katastrofa se blížila. Pohovka se prohnula. Sem tam, sem tam. Stichli jsme na chvíli. Muckali jsme se pak dále. Ach, vykřikla! Kvas skončil. Melodie lásky mi ještě zněla v uších.

Příště Romane napíši, jak se náš vztah vyvíjí dále. Franta

Odhalit v textu uschovanou zprávu byla pro mne lahůdka. Ostatně by to asi velmi rychle zvládl každý, kdo znal, jak vypadají tyto klasické dopisní agenturní systémy. Stačilo provést klasickou analýzu znaků a byl jsem hotov.

Pamatuji si také na jeden dopis, který byl, pokud jde o styl, opět typický pro agenturní dopisní systémy. Jenže již zde ležel týden a nikdo z oddělení jej dosud nedešifroval. Půjčil jsem si jej a začal jej analyzovat. Tentokrát to bylo mnohem složitější. Především byla porušena „nepsaná“ zásada těchto typů dopisů, totiž že se ukrývalo

v nějakém slově podle určitého předpisu jedno písmeno. Navíc zde ten předpis byl dynamický. Již to nebylo ono klasické prvé písmeno ve větě nebo poslední písmeno v každé větě... Nicméně to neodolalo a já ukrytou zprávu odhalil. Za odhalení této zprávy jsem dokonce dostal zvláštní peněžní odměnu. Nutno říci, že mi hodně pomohlo si všimnout chyb a atypických slov. Určitě bych pro zprávu, která zde byla ukryta, dokázal napsat dopis tak, aby při letmé kontrole nikdo nepřišel na to, že obsahuje vloženou zprávu a ne takto hloupě jako v tomto případě...

DOPIS č. 2

Ahoj Josefe,
Jak asi víš, přestěhoval jsem se do Plzně.
Ale na ten nový byt si nemohu zvyknout.
Tomáš mi půjčil na stěhování své auto.
Den mi trvalo, než jsem všechno přivezl.
Stejně se mi chtělo brečet, když jsem ten náš domeček opouštěl.
Vždyť se mnou jsi tam taky strávil tolik let!
Čekal jsem, že si v Plzni zvyknu na nový byt rychleji.
Stačilo ke stažení hrdla si jen vzpomenout na rodný domeček.
A byl jste se tam vůbec podívat?
Nás to ani nenapadlo.
Snad za pár let zapomenou.
Pokud však mě zdraví dovolí, pak bych se tam na důchod vrátil.
Síc to jinak žalem nevydržím!
Zatím se však trápit zbytečně nebudu.
V tom dmé si nemohu zvyknout.
Hodiny sedím a přemýšlím, zda jsem musel opravdu z naší rodné vesnice odejít.
Snad družstvo nebyl tak špatný záměr.
Říkám si žte, jsem nemusel hned nesouhlasit a počkat, jak to dopadne.
Pak si zase říkám, ale co.
Vpů lce života se již jeho styl mění velmi těžce.
Tak zatím Ota